

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΤΑΜΑΣΟΥ ΚΑΙ ΟΡΕΙΝΗΣ
ΤΜΗΜΑ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Ματθ. ιη΄ 23-35)

4 Σεπτεβρίου 2016

«Οὕτω καὶ ὁ πατήρ μου ὁ ἐπουράνιος ποιήσει ὑμῖν, ἐάν μὴ ἀφήτε ἕκαστος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ τῶν καρδιῶν ὑμῶν τὰ παραπτώματα αὐτῶν» (Ματθ. ιη΄ 35).

Μέσα ἀπὸ τὴ σημερινή παραβολή τοῦ κακοῦ καὶ ἀσπλαχνοῦ δούλου, ὁ Κύριος μᾶς διδάσκει τὸ μεγάλο μάθημα τῆς ανεξικακίας καὶ τῆς συγγνώμης.

Μας διηγείται ἡ παραβολή τὴν περίπτωση ἐνός δούλου, ὁ ὁποῖος ὀφείλε ἕνα τεράστιο χρηματικό ποσό καὶ μὴ μπορῶντας νὰ τὸ ξοφλήσει βρέθηκε μπροστὰ στὴ δίκαιη ἀντιμετώπιση τοῦ Κυρίου του, ποῦ ἀποφάσισε νὰ τὸν κλείσει στὴ φυλακή μέχρι νὰ τοῦ ἀποδώσει τὸ οφειλόμενο. Ὁ δούλος ἐκεῖνος, πέφτει στὰ πόδια τοῦ Κυρίου του καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ τοῦ δώσει χρόνο, νὰ μὴν τὸν τιμωρήσει, καὶ τοῦ ἔδωσε τὴν υπόσχεση ὅτι θὰ ἀγωνιστεῖ νὰ ξοφλήσει τὸ χρέος ποῦ εἶχε ἀπέναντί του.

Ὁ γεμάτος ἀγάπη καὶ εὐσπλαχνία ἐκεῖνος οἰκοδεσπότης, βλέποντας τὴν προβαλλόμενη μετάνοια τοῦ δούλου του, ἀλλάζει τὴν ἀπόφασή του. Δὲν τὸν τιμωρεῖ καὶ τοῦ χαρίζει ὅλο τὸ χρέος ποῦ τοῦ ὀφείλε.

Εἶναι ὅμως ἡ στάση τοῦ ευεργετημένου δούλου, ἀνάλογη με αὐτή τοῦ Κυρίου του; Δυστυχῶς ὄχι. Αφοῦ μετὰ τὴν ευεργεσία ποῦ δέχθηκε ἀπὸ τὸν Κύριό του, σπεύδει νὰ συναντήσῃ ἕνα σύνδουλό του, ὁ ὁποῖος τοῦ χρωστοῦσε ἕνα πολὺ ἀσήμαντο ποσό. Τὸν πίεζε νὰ τοῦ τὸ ξοφλήσει καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος δὲν μποροῦσε νὰ τὸ πράξει, τότε ἀποφάσισε νὰ τὸν ρίξει στὴ φυλακή γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσει.

Ξέχασε ἐντελῶς τὴν ευεργεσία ποῦ ὁ ἴδιος δέχθηκε προηγουμένως καὶ δὲν θέλησε νὰ δείξῃ τὴν ἀνάλογη ἀγάπη καὶ συμπόνια πρὸς ἕνα συνάνθρωπό του. Καὶ ὅταν οἱ ἄλλοι δούλοι εἶδαν τὴ σκληρή αὐτὴ στάση, τὸν οδήγησαν στὸν Κύριο τους, ὁ ὁποῖος αὐτὴ τὴ φορὰ τὸν κάλεσε κοντά του. Τὸν ὀνόμασε δούλο πονηρό καὶ ὀκνηρό καὶ, ἐξαιτίας τῆς ἀσπλαχνίας του, τὸν τιμώρησε παραδίδοντάς τὸν στοὺς βασανιστὲς μέχρις ὅτου ἐπιστρέψῃ τὸ τεράστιο οφειλόμενο χρέος του. Καὶ τούτο, γιὰτὶ δὲν ἔδειξε τὴν ἀγάπη καὶ τὴν εὐσπλαχνία σὲ ἕνα

συνάνθρωπό του. Τα δώρα που ο ίδιος δέχθηκε από τον Κύριό του, δηλαδή την αγάπη και τη συγχωρητικότητα, δεν θέλησε να τα χαρίσει και σε ένα από τους αδελφούς του.

Με τη σημερινή ευαγγελική παραβολή ο Χριστός θέλησε να διδάξει τους ανθρώπους της εποχής του και, κατ' επέκταση όλους εμάς σήμερα, τη μεγάλη αρετή της συγχώρεσης. Πολλές φορές στη ζωή μας ταυτιζόμαστε με το ρόλο του άσπλαχνου και αγνώμονα δούλου, όπως τον συναντούμε στο σημερινό ευαγγέλιο. Και εμείς, ενώ είμαστε δέκτες της μεγάλης αγάπης του Θεού, ο οποίος δείχνει άπειρο έλεος και ευσπλαχνία και μας συγχωρεί τα πολυάριθμα σφάλματα και αμαρτήματά μας, εμείς δυσκολευόμαστε να αγαπήσουμε το συνάνθρωπό μας και να συγχωρέσουμε τους αδελφούς μας για μικρά και ασήμαντα πράγματα.

Πόσο, αλήθεια, υποκριτές είμαστε; Ζητούμε από το Θεό να μας συγχωρέσει και εμείς δεν έχουμε τη δύναμη της ψυχής να χωρέσουμε μέσα στην καρδιά μας ακόμη και τον πιο ελάχιστο αδελφό μας, τον αδελφό του Χριστού, όπως ο ίδιος ονομάζει τον κάθε άνθρωπο, στη γνωστή παραβολή της Κρίσεως. Κάθε φορά που απαγγέλουμε την Κυριακή Προσευχή, το γνωστό σε όλους μας «Πάτερ ημών...» καταλήγουμε λέγοντας « Πατέρα μας... συγχώρεσε μας αυτά που οφείλουμε σε Σένα, δηλαδή τα αμαρτήματά μας, γιατί και εμείς ήδη συγχωρέσαμε τους δικούς μας οφειλέτες». Προϋπόθεση, λοιπόν, της συχώρεσης των δικών μας αμαρτιών από το Θεό, αποτελεί η δική μας στάση απέναντι στο συνάνθρωπό μας. Αν εμείς, δηλαδή, καταφέρουμε να δείξουμε έλεος, αγάπη και δώσουμε συγχώρεση σε κάθε συνάνθρωπό μας.

Ποια είναι άραγε η αιτία που μας κρατά μακριά από την απόκτηση αυτής της μεγάλης αρετής της συγχωρητικότητας; Ίσως η απουσία της αγάπης από την καρδιά και ο εμπαθής εγωισμός που μας χωρίζει από μια ζωντανή σχέση με το Θεό και το συνάνθρωπό μας.

Ας προσπαθήσουμε, λοιπόν, αφανίζοντας τον άκρατο εγωισμό μας, να πλησιάσουμε τον κάθε συνάνθρωπό μας, χωρώντας τον στην αγαπώσα καρδιά μας ό,τι και αν έχει φταίξει σε μας. Ίσως αυτό να είναι και το καλύτερο παράδειγμα. Μια στάση ζωής που θα οδηγήσει και εμάς στην αιώνια συνάντηση με το Θεό. Με το Θεό, που πάνω στο Σταυρό μάς δίδαξε το πώς πρέπει να συγχωρούμε, αφού Αυτός ο ίδιος έδωσε τη συγχώρεση στους σταυρωτές Του.

Πρωτ. Θεόδωρος Στυλιανού